



Zuzana Štelbaská

Ilustrace Eva Chupíková

JITŘENKA

FRAGMENT

Jitřenka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Zuzana Štelbaská
Jitřenka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA a.s.

Zuzana Štelbaská

JITŘENKA

Ilustrovala Eva Chupíková



FRAGMENT

© Zuzana Štelbaská, 2015
Illustrations © Eva Chupíková, 2015
Translation © Olĝa Marčeková, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-253-3930-5

ISBN e-knihy 978-80-253-4016-5 (1. zveřejnění, 2018)

ZAHRADA

Jedna nožka, druhá nožka. Cup, cup, cup, hop a skok a hup rovnou do louže!

„Ty kapky se na sluníčku krásně třpytí!“ řekla drobná dívka v gumových holínkách. Dupy dup! Zadunělo v louži, až se v ní všechna voda promíchala s hlínou a vzniklo těžké bahno.

„Jitřenko!“ zavolala na děvčátko maminka z malého domečku. „Jitřenko, pojď si vzít pláštěnku!“

Dívka se opravdu jmenovala Jitřenka. Jméno dostala podle první ranní a poslední noční hvězdy. Také ona se nejraději budila brzy ráno a běžela k oknu, aby své hvězdičce zamávala: „Dobré ráno, Jitřenko. Ty jdeš do své obláčkové školky a mě čeká moje zahrádka. Uvidíme se zítra!“

Jitřenka vběhla do domu a holínkami udělala na chodbě dvě velké černohnědé skvrny.

„Koukej, jak to tady zase vypadá,“ zasténala maminka. Na jedné ruce houpala Jitřenčina malého bratříčka Filípka, ještě batole, kolem něhož měla pořád spoustu práce, a druhou se snažila setřít z podlahy blátivé jezírko. „Nemůžeš být alespoň chvíli v domě? To musíš pořád pobíhat po zahradě?“

„Zahradu mám nejradši na světě,“ odpověděla Jitřenka, oblékla si pláštěnku a znovu vyběhla ven. Říkala úplnou pravdu. Ze všech míst, kam ji rodiče vzali, se jí zdála nejkrásnější jejich zahrada.





Zvědavě nahlížela do každého zákoutí, do každého důlku a štěrbinu na zahradě. Tam bylo vše, co Jitřenku nejvíc zajímalo. Brouci, květiny, žížaly... Nic zajímavějšího opravdu ještě během celých pěti let svého života neviděla.

Bylo jaro. Z nebe padal tichý déšť. Vítr nefoukal, a přes oblaka dokonce jedním okem začalo prosvítat i slunce. Jeho paprsek dopadl na angreštový keř na konci zahrady.

„Taky tě pohladím, angrešte,“ běžela Jitřenka za sluneční rukou, společně s ní hladila lístečky a dávala pozor na ostré trny. „Můj malý sladký keříčku. Budu na tebe dávat pozor a v létě mi dáš za odměnu plný hrneček angreštu!“

Vedle rostly rybízky tří barev, josty a maliny, ostružiny a víno. Na druhé straně vykukovaly ještě chatrné stromečky, které rodiče zasadili teprve minulý rok. Třešeň, broskev, švestka. Tři staré jabloně, jedna nízká hrušeň, ořech a u plotu obří líska.

Jitřenka dávala pozor, aby keříkům neublížila. Prošla postupně kolem každého, pokaždé se zastavila, pohladila ho po lístcích a řekla: „Děkuju ti, že tak hezky rosteš. Přijdu za tebou každý den, aby ti nebylo smutno a abys mi dal v létě za odměnu plný hrneček ovoce.“

Přestalo pršet a unavené sluníčko se pomalu loučilo s dnem.

„Zítra přijdu zas,“ zamávala Jitřenka zahrádce a vběhla do domečku.



DĚVČÁTKO, KOŤÁTKO A MALÝ PEJSEK

Jitřenka se vzbudila, když venku bylo ještě šero. Rychle se podívala z okna, aby zamávala své kamarádce hvězdičce. Nebe však bylo stále zamračené, a tak maminka u snídani přikázala Jitřence vzít si pro jistotu pláštěnku.

„Dobré ráno, zahrádko,“ pozdravila Jitřenka, když vyběhla před dům. Na chodníku se leskly dešťové loužičky. Vzala si kbelík, lopatku i zahradní vidle, které dostala od rodičů. Byly maličké. Vypadaly spíš jako velká vidlička, ale pevnější. Přesně padly do Jitřenciny ručičky.

„Tady uděláme jamku,“ prohlásila Jitřenka a vedle louže vydlabala lopatkou jamku.

„Z tohohle bude bludiště,“ pokračovala a z vydlabané hlíny udělala kolem louže několik cestiček.

„A teď dáme do jamky trochu vody,“ vzala kbelík, ponořila ho do louže a spolu s pískem a kamínky, které byly na zemi, nalila hnědou vodu do jamky.

„Hotovo! Teď máme koupaliště a k němu klikatou cestičku,“ radovala se Jitřenka a zatleskala zablácenýma rukama, až si postříkala tváře a vypadala, jako kdyby měla pihy.

„Ale kdo se v něm bude koupat?“ rozhlédla se kolem sebe.

„Já tedy ne,“ ozval se za ní tichý hlásek.



„A proč by ne? Můžeš, slibuju. Jen nevím, kdo jsi! Nevidím tě,“ postavila se, udělala krok a ocitla se v domečku ze zelených dýňových listů.

Objevila v něm gauč z patisonu, stůl z dýně a křesla z okurek.

Znovu začalo jemně pršet. V přítmí dýňového záhonku se zelenou střechou z listů nad hlavou se Jitřenka posadila na největší patison.

„Počkám, než přestane pršet. Tady nezmoknu. Ani ty nemusíš zmoknout, když si sedneš ke mně. Schovám tě pod pláštěnku,“ řekla neznámému tvorovi, který ji oslovil, ale stále se neukázal.

„Tak tedy dobře, jen mi musíš slíbit, že mě nebudeš moc silně objímat,“ odpověděl tiše hlas a pak se Jitřence konečně ukázalo malé chlupaté klubíčko. Bylo úplně mokré a celé umazané a...

„Co jsi vlastně zač?“ vzala ho Jitřenka do rukou a posadila si ho do klína. Pravou rukou mu odstranila z ocásku velký kus bláta. Z břicha mu vybrala semínka trávy, z tlapiček vytrásla písek, kožíšek mu opatrně očistila od chlupatých lístků, které nasbíral kdovíkdě, a nakonec mu z hlavy opatrně odlepila obrovský bodlák.

„Ty jsi kočka!“ zvolala Jitřenka.

„Přesněji, koťátko,“ opravil ji malý tvoreček.

„Jakou máš barvu? Jsi tak špinavé, že to není vidět. Počkej, něco s tím uděláme,“ řekla Jitřenka, postavila se a zvedla koťátko nad listy.



„Voda, brrr!“ prskalo koťátko, ale Jitřenka ho nepustila. Nechala déšť, aby ho umyl. Když si ho znovu prohlédla, byla velmi překvapená.

„Jsi mourovaté. Bílo-oranžové. Vypadáš jako malý tygr.“

„Nemám rádo vodu. Pusť mě, ať se osuším,“ odvětilo koťátko a začalo se olizovat drsným jazýčkem.

„Olizuješ si tlapky jako taková koza Líza,“ smála se Jitřenka.

